

РЕШЕНИЕ

№ 24

гр. София, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-7 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Коюмджиева

при участието на секретаря Йоана П. Петрова
в присъствието на прокурора Р. Г. С. М. Д. М.
като разгледа докладваното от Гергана Коюмджиева Гражданско дело № 20211100106260 по описа за 2021 година

Предмет на делото са обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл.2, ал.1, т.3, предл. I-во ЗОДОВ и чл.86 ЗЗД.

По изложените в искова молба обстоятелства ищецът Ц. В. Д. ЕГН *****, чрез пълномощника си адв. Х. Х.-САК е предявил срещу Прокуратурата на Република България, искиове с правно основание чл.2, ал.1, т.3 предл. I-во ЗОДОВ, за заплащане на сумата от 75 000 лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от повдигнато и подържано обвинение за престъпление по чл.172а от НК, по което ищецът е оправдан с влязла в сила присъда, както и сумата от 1 100 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от воденото срещу ищеца наказателно производство, включващи заплатените адвокатски хонорари за защита в досъдебна фаза и съдебното производство, ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от 03.06.2019г. - влизането в сила на Присъда постановена по н.о.х.д. № 22278/2013г., по описа на СРС, НО, 97 с-в до окончателното изплащане на сумите. Претендира сторените в исковото производство разноски.

Наведени са твърдения, че срещу ищеца е водено незаконосъобразно наказателно производство, приключило с влизане в сила на оправдателно присъда, от което са му причинени вреди подлежащи на обезщетяване.

Ищецът твърди, че е собственик на фирма „К.-***“ ЕООД, с предмет на дейност: производство на електрическа енергия, продажба на електрическа енергия, вътрешна и външна търговия /импорт, експорт и реекспорт/, производство на стоки и услуги, производство, изкупуване, преработка, съхранение и реализация на селскостопанска продукция, промишлени стоки и предмети на бита, както и извършване на всякаква дейност, която не е забранена от закона. Сочи се, че на 01.10.2011г. представляваното от ищеца дружество „К.-***“ ЕООД сключило договор за съвместна дейност с „Г.С.С.“ ООД. За нуждите на фирмата бил ползван магазин за офис консумативи с адрес: гр. София, ул. „****“.

Твърди се, че на 03.10.2011 г., във връзка е подаден в 05 РУ - СДВР сигнал вх. № 33760 от 26.09.2011г. от „А.К.“ ООД, юридически представител на Сдружение на издателите на бизнес софтуер /СИБС/ за територията на Република България, че фирма с адрес: гр. София, ул. „****“ се занимава с продажба на компютърни системи, инсталирани на тях нелегитимни копия от компютърни програми, е извършена проверка от органите на 05 РУ - СДВР на посочения адрес. С протокол за доброволно предаване от същата дата ищецът доброволно е предал - персонален компютър без сериен номер в сива кутия, лаптоп серия CNV5422B2Y, персонален компютър, черен на цвят без сериен номер, гаранционна карта № 0000016888/19.09.2011г., приемо-предавателен протокол към гаранционна карта № 183402/19.09.2011 г. и копие на трудов договор на ищеца с „Г.С.С.“ ООД.

Твърди се, че с постановление на разследващ полицай по досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ - СДВР от 04.07.2012 г., прокурорска преписка № 45915/2011г., Ц. В. Д. е привлечен като обвиняем за това, че на 03.10.2011г. , в гр. София, ул. „****“, в магазин на фирма „Г.С.С.“ ООД е възпроизвел /инсталирал и съхранил в паметта на настолна асемблирана компютърна система/ и разпространил /предоставил за продажба на клиент - А.К.К./ обект на авторско право - компютърни програми -, „Windows 7 Ultimate“, с носител на авторското право „Microsoft Corporation“, Microsoft Office Professional Edition 2003, с носител на авторското право „Microsoft Corporation“, без необходимото по закон /Закон за авторското право и сродните му права/ съгласие на носителя на съответното право - престъпление по чл. 172а, ал. 1 от Наказателния кодекс, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до пет години и глоба до пет хиляди лева.

С протокол от 14.08.2012г. материалите по разследването са предявени на Ц. Д. в присъствието на адвокат, като му е взета мярка за неотклонение „подписка“.

Сочи се, че обвинителният акт е внесен в Софийски районен съд на 30.12.2013г. и въз основа на него е образувано н.о.х.д. № 22278/2013 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 97-ми състав. Твърди се, че с присъда от 23.10.2017г. по н.о.х.д. № 22278/2013г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97-ми състав, Ц. Д. е признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 172а, ал. 1 от НК. Сочи се, че оправдателната присъда е влязла в сила на 03.06.2019г.

Наведен е довод, че общият срок на наказателното производство срещу ищеца от образуването на досъдебното производство до влизане в сила на постановената присъда е с продължителност от 7 години и 8 месеца и 7 дни, считано от 03.10.2011г. до 10.06.2019г. и включва времето от образуване на досъдебното производство, провеждането му и разглеждане на делото от първоинстанционния и въззивния съд. През този период били извършени редица процесуални действия с участието на Ц. Д.. Д. бил разпитван три пъти в досъдебната фаза. В хода на съдебното производство по н.о.х.д. № 22278/2013г. на СРС, били проведени 13 открити съдебни заседания в периода от 01.10.2014г. до 04.10.2017г., в които поддъмния Д. е взел участие лично и не е дал повод да отлагане на делото.

Ищецът твърди, че са му причинени неимуществени вреди, изразяващи се в унижението да бъде смятан за участник в извършването на престъпление, потиснатост и тревожност от неизвестния изход от делото и възможността да бъде осъден за престъпления от общ характер, угнетяващо чувство, че е несправедливо обвинен. Пострадали неговата чест и достойнство. Накърнени са и отношенията му с неговите близки и познати. Дългият период на наказателното производство е способствал допълнително името му в обществото и професионалните среди да бъде дискредитирано. Наказателното производство довело до редица неприятности в професионален план за Ц. Д., което е намерило пряко изражение в намаляване на приходите на представляваната и управлявана от него фирма. Опасявал се е също, че може да бъде лишен и от необходимите му средства за съществуване и за грижа за семейството му. Наказателното производство е причинило на ищеца стрес и притеснения за бъдещето, както и несигурност за настоящето му. Твърди се, че Ц. Д. се чувствал злепоставен пред своите служители, пред екипа му, който е следвало да ръководи. Чувствал се злепоставен и унижен и пред семейството си, приятелите си и като цяло пред обществеността. Твърди, че на 01.04.2021г., след осъществен преглед е поставена диагноза „паническо разстройство /епизодична пароксизмална тревожност/.

Твърди се, че ищецът понесъл също и имуществени вреди, изразяващи се в заплащането на адвокатски хонорар от 300лв. за защита в досъдебното производство и адвокатско възнаграждение от 800 лв. за защита в съдебна фаза, като това е отразено в договори за правна защита от 14.08.2012г. и от 01.10.2014г.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от Прокуратурата на Република България, в който предявените искове са оспорени по основание и размер. В отговора се твърди, че по отношение на ищеца е била взета най-леката възможна мярка за неотклонение, а именно - "Подписка". Твърди се, че спрямо ищеца не са наложени каквито и да било други рестриктивни мерки за процесуална принуда спрямо обвиняемото лице, а самото наказателно производство на досъдебна фаза е протекло в сравнително кратки и разумни срокове - около една година, които обстоятелства практически не са довели до сериозни ограничения и негативни промени в обичайния начин на живот. Ответникът оспорва описаните в исковата молба неимуществени вреди, както и причинно следствената връзка. Времетраенето на наказателното обвинение на досъдебната фаза на процеса, е било в рамките на около една година - т.е. касае се за кратък и разумен срок, като последвалото известно забавяне се е получило на съдебна фаза, за което Прокуратурата не следва да отговаря. Наведено е възражение за прекомерност на исковите претенции.

В съдебно заседание ищецът чрез пълномощника си адв.Х. поддържа предявените искове.

В съдебно заседание Прокуратурата на Р България, чрез прокурор М. от СГП поддържа възраженията наведени в отговора.

По делото като контролираща страна е осигурено участие СГП.

*Софийски градски съд, ГО, I – 7 състав, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.12 и чл. 235, ал. 2 ГПК и доводите на страните, намира за установено **от фактическа страна** следното:*

Не се спори, че ищецът Ц. Д. през 2011г. бил едноличен собственик на капитала на „К.-***“ ЕООД, с предмет на дейност: производство на електрическа енергия, продажба на електрическа енергия, вътрешна и външна търговия /импорт, експорт и реекспорт/, производство на стоки и услуги, производство, изкупуване, преработка, съхранение и реализация на селскостопанска продукция, промишлени стоки и предмети на бита, както и извършване на всякаква дейност, която не е забранена от закона.

Не се спори, че на 01.10.2011г. „К.-**“ ЕООД сключило договор за съвместна дейност с „Г.С.С.“ ООД, като за нуждите на фирмата бил ползван магазин за офис консумативи с адрес: гр. София, ул. „****“. /л.51-л.53 от приложеното ДП-ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№45915/2011г. на СРП/

Не е спорно, като се установява от приложеното досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, че на 03.10.2011 г. в офиса на фирмата на ищеца е извършена проверка от органите на 05 РУ - СДВР на посочения адрес по сигнал от 26.09.2011г. подаден от А.К., че фирма е адрес: гр. София, ул. „****“ се занимава с продажба на компютърни системи, инсталирани на тях нелегитимни копия от компютърни програми./л.5 от досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№45915/2011г. на СРП/

С протокол за доброволно предаване от 03.10.2011г. Ц. Д. доброволно е предал на разследващия орган - персонален компютър без сериен номер в сива кутия, лаптоп серия CNV5422B2Y. / л.15 от досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№45915/2011г. на СРП/

Видно от Постановление за привличане на обвиняем от **04.07.2012г.** по досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ - СДВР, че на същата дата Ц. В. Д. бил привлечен в качеството на обвиняем за това, че: на 03.10.2011г., в гр. София, ул. „****“, в магазин на фирма „Г.С.С.“ ООД е възпроизвел /инсталирал и съхранил в паметта на настолна асемблирана компютърна система/ и разпространил /предоставил за продажба на клиент - А.К.К./ обект на авторско право - компютърни програми - „Windows 7 Ultimate“, с носител на авторското право „Microsoft Corporation“, Microsoft Office Professional Edition 2003, с носител на авторското право „Microsoft Corporation“, без необходимото по закон /Закон за авторското право и сродните му права/ съгласие на носителя на съответното право - престъпление по чл. 172а, ал. 1 от Наказателния кодекс./л. 129 от досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. по описа на 05 РУ – СДВР, пр.пр.№45915/2011г. на СРП/

С постановлението за привличане на обвиняем, на 04.07.2012г. по отношение на ищеца била взета мярка за неотклонение „подписка“.

Обвинителен акт по повдигнато обвинение срещу Ц. В. Д. за престъпление по чл. 172а, ал. 1 от Наказателния кодекс е изготвен от СРП на 17.12.2013г. и внесен на 30.12.2013г. в Софийски районен съд, като въз основа на него е образувано НОХД № 22278/2013г. по описа на СРС, НО, 97 състав. С разпореждане от 12.08.2022г. на съдията – докладчик по НОХД № 22278 /2013г. делото е насрочено в открито съдебно заседание на 01.10.2014г. /л.20 от делото/ С разпореждането на съдията – докладчик по НОХД № 22278/2013 г. на СРС е потвърдена взетата спрямо подсъдимия мярка за неотклонение „подписка“.

Видно от приложеното НОХД № 22278/2013г. по описа на СРС, НО, 97 състав в хода на съдебното производство са насрочени и проведени общо 13 /тринадесет/ открити съдебни заседания в периода от 01.10.2014г. до 23.10.2017г., на които ищецът се е явявал лично.

На 23.10.2017 г. по НОХД № 22278/2013г. по описа на СРС, НО, 97 състав е постановена присъда, с която Ц. В. Д. е признат за невиновен в това, че: на 03.10.2011г., в гр. София, е възпроизвел и разпространил обект на авторско право без необходимото по закон съгласие на носителя на съответното право - престъпление по чл. 172а, ал. 1 от Наказателния кодекс, като е оправдан по повдигнатото обвинение.

Срещу постановената по НОХД №22278/2013г. по описа на СРС оправдателна присъда на 31.10.2017г. е внесен Протест от СРП./л.31 от делото/

С определение №1642 от 03.04.2018г. постановено по в.н.о.х.д.№ 1614/ 2018г. на СГС, НК, 5 възз. състав съдебното производство е прекратено, поради тодва, че протестът не отговоря на изискванията на чл.320 ал.1 от НПК.

С разпореждане от 03.06.2019г. на СРС въззивният протест срещу оправдателната присъда постановената по НОХД № 22278/2013г. по описа на СРС е върнат, поради неизпълнение на указанията на съда за привеждане на протеста в съответствие с разпоредбата на чл.320 ал.1 от НПК. Съобщението за връщане на протеста е получено от СРП на 10.06.2019г., като разпореждането не е обжалвано в предвидения в закона 15 – дневен срок.

Оправдателната присъда е влязла в законна сила на **26.06.2019г.**

За посочените факти по развитие на обвинението страните не спорят.

Приети са неоспорени договор за правна защита от 14.08.2012г. за защита и процесуално представителство по досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. с договорено и платено адвокатско възнаграждение от 200лв. и договор за правна защита от 01.10.2014г. за защита и процесуално представителство по НОХД № 22278/2013г. с договорено адвокатско възнаграждение от 800лв./л .29, л.30 от делото, л.22 от приложеното НОХД № 22278/2013г. на СРС/

По делото за установяване на неимуществените вреди са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите С.Д. и П. В.а.

В показанията си дадени в о.с.з. на 29.11.2022г. свидетелката С.Д. /34г., съпруга на ищеца/ сочи, че срещу нейния съпруг било водено наказателно дело. Започнало през 2011 г., когато Ц. работел като управител в магазин на ул. „Оборище“, в който полицаи дошли на проверка при него. Свид. Д. счита, че тази

случка се отразила изключително неприятно на съпруга както в личен, така и в професионален план. Преди това той бил ведър човек с чувство за хумор. Имал висше образование Бакалавър „Маркетинг“. След 2011 г. настъпил тежък период за него и за цялото семейството, защото работата му намаляла. Нямало толкова клиенти, а тези, на които Ц. разчитал се отдръпнали. Той се чувствал дискредитиран и унижен, че хората не му вярват и не искат да пазаруват от него. Свид. Д. пояснява, че по това време тя била студент, без доходи и разчитали на средствата, които той изкарвал. През 2012 г. Ц. затворил своя магазин, защото нямал никаква работа. Служителката му напуснала. Понеже не могли да си плащат наема в гр.София отишли да живеят в наследствена къща в село Огняново. Свид. Д. сочи, че съпругът ѝ не можел да спи и станал раздразнителен, бил притеснен дали ще могат да се справят финансово. С времето Ц. започнал да посещава психолог. Ходел на йога курсове, на курс по медитация, за да се справи с напрежението. Това обаче не му помогнало, защото започнал да получава паник атаки, особено преди идването на поредното заседание по наказателното дело. Накрая преди две години стигнали до извода, че съпругът и Ц. трябва да посети и психиатър, за да може да потърси медицинска помощ, за да може да започне евентуално с някакъв вид медикаменти да си помага. Претърпените преживявания останали в съзнанието на Ц. и в един момент ескалирали.

От показанията на свидетелката П. В.а /45 г., без родство/ се установява, че познава с ищеца Ц. имат отношения от 2011 г., когато работила в неговата фирма. Освен, че бил неин шеф, станали и приятели, защото бил добър човек. Свидетелката В.а знае за наказателното дело срещу ищеца, което продължило много дълго време през годините и му се отразило много негативно в човешки и професионален план. Той се притеснявал за бъдещето, за семейството си. Според свидетелката това напрежение му се отразило зле, ставал раздразнителен, притеснителен, мнителен в някои отношения. Емоционалното му състояние било тежко. Това рефлектирало негативно върху бизнеса. Доста от клиентите се оттеглили. Бизнесът претърпял загуби, същевременно свидетелката В.а останала без работа.

Съдът преценява събраните по делото гласни доказателства при условията на чл. 172 от ГПК, като отчита брачната връзка между първата свидетелка и ищеца. Въпреки това, кредитира показанията на свидетелите относно описаните морални страдания на ищеца, тъй като са непротиворечиви, взаимно допълващи се и житейски логични. Показанията на свид.Д. относно получаваните от ищеца паник атаки кореспондират на приетите болнични листове от 01.04.2021г., 08.03.2022г., от 09.03.2022г., от 08.04.2022г. издадени на ищеца Д. с диагноза: паническо разстройство - епизодична пароксимална тревожност. /л.57 - л.60 от делото/

От приетото неоспорено заключение на съдебно – психологичната експертиза с в.л. Л. Б. – психолог, се установява, *че е възможно* продължителния стресов период, който е имал ищеца Ц. Д. във връзка с наказателното дело *да е предизвикал паническо разстройство*, като ищеца в началото е решил да преодолее оплакванията с помощта на психолог. Според психолога, ако се кредитират дадените от ищеца сведения, при проведеното психологично изследване, тъй като няма медицински документи за този период / 2013г./ може да се приеме, че заболяването е във връзка с водените наказателни дела, първо защото заболяването се появява след стресова ситуация, каквато представлява наказателното дело и второ защото преди 2013г. Д. не е имал такива оплаквания. Вещото лице психолог обосновава, че заболяването е упорито и е напълно възможно да продължи по- дълъг период от време, като медикаментите доста облекчават състоянието и водят до разреждане на кризите. Вещото лице Б. сочи, че представените по-късно болнични листа са с установено наличие на Паническо разстройство, което по данни на ищеца е възникнало доста преди времето за което са представените болнични листа, а не през 2021г. Вещото лице пояснява още, че по принцип при невротичните разстройства обикновено първо се търси помощта на психолог.

В обясненията си в о.з. на 29.11.2022г. вещото лице Л. Б. пояснява, че от подробното изследване, което е направила и анамнезата, която е снела, както и от представената медицинска документация, *би могло да се приеме, че възникналото паническо разстройство, което е невротично има пряка връзка със стреса, който ищецът е преживял по време на наказателното производство*. Соочи още, че паническото разстройство попада сред болестите по международната класификация, като такава диагноза може да постави специалист клинична психология.

Приетото, неоспорено заключение на съдебно – психологичната експертиза с в.л. Л. Б., след преценка по реда на чл.202 от ГПК, съдът възприема като обективно, компетентно дадено, кореспондиращо с кредитираните свидетелски показания и писмените доказателства.

*Тези фактически констатации, мотивират следните **правни изводи**:*

Отговорността на държавата по чл.1 и чл.2 от ЗОДОВ е обективна. Държавата отговоря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на

техни задължения. В конкретния случай, се претендира отговорност за вреди, причинени в резултат на незаконно повдигнато и поддържано обвинение по НК по см. на чл.2, ал.1 т.3 предл. първо от ЗОДОВ, по което ищецът е бил оправдан.

По допустимостта на исковете:

Законодателят е предвидил, че следва да се ангажира отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани от незаконни действия на правозащитните органи. Пасивно легитимирани да отговарят по иск с правно основание чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ са държавните органи, които имат правосубектност, и чиито длъжностни лица с неправилни действия са причинили вреди на граждани. В конкретния случай пасивно легитимирана да отговаря по претенцията е Прокуратурата на Република България. Съгласно разрешенията, дадени в ТР № 5 от 15.06.2015 г. на ВКС по тълк.д. № 5/2013 г., ОСГК, съдът е легитимиран да представлява държавата по искове за обезщетение за вреди по чл. 2 ЗОДОВ /ред. преди ЗИД на ЗОДОВ - ДВ, бр.38 от 18.05.2012 г./ само в случаите по ал.1, т. 4 и т. 5 за прилагане от съда на задължително настаняване и лечение или принудителни медицински мерки, когато те бъдат отменени поради липса на законно основание и за прилагане от съда на административна мярка, когато решението му бъде отменено като незаконосъобразно. В останалите хипотези на чл. 2 ЗОДОВ, какъвто е настоящият, пасивно легитимирана да отговаря по тези искове е Прокуратурата на РБ. С оглед наличието на правен интерес от предявяване, надлежна активна и пасивна легитимация предявените осъдителни искове с правно основание чл.2, ал.1, т.3, предл. I от ЗОДОВ, **се явяват допустими.**

По основателността на претенциите:

Относно иска с правно основание чл.2, ал.1, т.3, предл. първо от ЗОДОВ за обезщетение за неимуществени вреди:

Съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. I от ЗОДОВ държавата отговаря за вреди, причинени от обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано. Отговорността на държавата има обективен характер и се реализира чрез заплащане на обезщетение, което съгласно чл. 4 от ЗОДОВ се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение. Отговорността на държавата за дейността на правозащитните органи е обективна, безвиновна - тя отговаря независимо дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. Съгласно ЗОДОВ държавата отговаря чрез органите, от чиито незаконни актове, действия или

бездействия са причинени вреди. При обективната отговорност се прилага принципът на риска, а не на вината. Когато е без значение дали увреждането се дължи на виновното поведение на длъжностно лице, то отговорността за вреди се поема от този, който е създал риска, в конкретния случай - Прокуратурата на РБ.

Доказването на вредите и на причинно-следствената връзка между тях и незаконното обвинение е изцяло в тежест на ищеца, сезирал гражданския съд с иск за заплащане на обезщетение по реда на този закон.

В настоящия случай ищецът е бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление на 04.07.2012г., като производството срещу него продължило до 26.06.2019г., когато влиза в сила оправдателната присъда по НОХД № 22278/2013 г. по описа на СРС, НО, 97 състав.

Поради това решаващият състав приема, че е налице хипотезата на чл. 2, ал.1, т.3, предл.1 от ЗОДОВ.

Незаконността на обвинението, произтичаща от оправдаването на ищеца по повдигнатото обвинение чл.172а, ал.1 НК, съставлява основание за носене на имуществена отговорност от държавата в лицето на нейните правозащитни органи по чл. 2, т.3 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца вреди, доколкото такива са настъпили като пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение.

Анализът на събраните доказателства обосновава несъмнен извод, че ищецът Ц. Д. е претърпял неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконното обвинение и подлежат на обезщетяване от ответника Прокуратура на РБ, на основание чл. 2, ал.1, т.3 вр. чл. 4 от ЗОДОВ.

Като база за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди при неоснователно обвинение следва да служи още и икономическият растеж, редица обективни фактори, както и субективното им отражение върху ищеца.

Обективно съществуващи са фактите относно продължителността на наказателното преследване, наложената мярка за неотклонение, нейният срок и продължителността на периода, през който ищецът е търпял ограничението, наложените други ограничителни и рестриктивни мерки, както и обстоятелството дали през същия период спрямо ищеца са били водени други наказателни производства.

От своя страна, **субективното отношение** им отражението върху ищеца, неговото психическо състояние, както и моралните му страдания, изразяващи се в негативна промяна в неговия живот и емоционални страдания, които е претърпял, като пряка последица от наказателното преследване подлежат на доказване в производството.

В случая при определяне на размера на дължимото обезщетение съдът взе предвид възрастта на ищеца – 27 г. /към момента на привличането му/, тежестта на повдигнатото обвинение – за престъпление от общ характер наказуемо с

лишаване от свобода от една до пет години и с глоба до пет хиляди лева, продължителността на наказателното преследване – 7 /седем/ години и 8 месеца, вида и на наложената мярка за неотклонение – „подписка”, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, се е отразило негативно на психиката му, на репутацията му, на професионалния и социалния му живот, както и всички други обстоятелства, имащи отношение към претърпените морални страдания /Решение № 223 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр.д. № 295/2010 г., IV г.о., ГК, постановено по реда на чл. 290 от ГПК/. От обсъдените свидетелски показания на свидетелките Д. и В.а се установява, че повдигането на обвинение е причинило на ищеца големи притеснения, стрес, срив във бизнеса му, последвал недостиг на средства, семейни проблеми.

Съобразявайки в съвкупност установените в производството неимуществени вреди, претърпени от ищеца вследствие от воденото против него наказателно преследване, изразяващи се в изживян продължителен силен стрес, тревожност, безпокойство, предизвиканото по- късно паническо разстройство, чувство за нарушена справедливост, както и засягането на доброто му име в обществото и професионалната му репутация, съдът приема, че справедливият размер на обезщетение за така претърпените вреди, вкл. съобразен с икономическия растеж и стандарта на живот в страната, следва да бъде определен на 10 000 лв. Този размер е обусловен от интензитета на търпените страдания, който безспорно е бил висок, вкл. с оглед вида на престъплението, за което е бил обвинен, наказанието, което се предвижда за него, данните за неговата личност и длъжността, която е заемал – управител на фирма, притежавания до този момент добър морален и професионален облик, отзвук в професионалната му среда и дискредитирането му в нея, но и като се съобразяват всички останали гореизброени фактори относно продължителността на наказателното производство, взетата мярка за неотклонение, другите протекли в периода и след това отрицателни житейски преживявания, стоящи извън наказателното производство, но също оказали негативно влияние върху емоционалното му състояние.

При определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди винаги се вземат предвид конкретни обстоятелства, които са в причинна връзка с негативни изживявания на ищеца (така Решение № 242 от 13.11.2012 г. по гр. д. № 19/2012 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, също Постановление № 4 от 23.12.1968 г., пленум на ВС). Обезщетение в размер 10 000 лв. съответства на икономическата конюнктура през периода на наказателното преследване, както и

на установената съдебна практика по сходни случаи.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира, че ищецът, предвид доказателствената си тежест по чл. 154, ал. 1 ГПК, е установил по безспорен начин, че е претърпял описаните в исковата молба вреди, изразяващи се в стрес, психическа и емоционална травма, болки и страдания от неоснователното обвинение. Същевременно не се доказаха настъпили необратими здравословни проблеми при ищеца, които да са във връзка с обвинението, по което е постановена оправдателна присъда.

С оглед изложеното по-горе, съдът намира, че адекватен размер на обезщетението за претърпените от ищеца доказани неимуществени вреди от незаконно обвинение, е такъв от 10 000 лв., който отговаря в най-пълна степен на критерия за справедливост, а за разликата над този размер до пълния предявен размер от 75 000 лв. искът за неимуществени вреди следва да бъде отхвърлен, като неоснователен.

Относно иска за имуществени вреди

Претенцията за обезщетение за причинени имуществени вреди, съдът намира за частично доказана. По делото са представени договор за правна защита и съдействие от 14.08.2012г. за защита и процесуално представителство по досъдебно производство ЗМ 15193/2011 г. с договорено и платено адвокатско възнаграждение от 200лв. и договор за правна защита от 01.10.2014г. за защита и процесуално представителство по НОХД № 22278/2013г. с договорено адвокатско възнаграждение от 800лв., сключен между Ц. Д. и адв. Х. Х.. С оглед приетите неоспорени писмени доказателства предявеният иск за имуществени вреди следва да бъде уважен само за сумата от 1000лв., като в останалата му част до размера на претендираните 1 100 лв. следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

По претенцията за лихва:

Отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитните органи по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда, в случая това – това е датата 20.02.2018 г., от който момент вземането за обезщетение за вреди става изискуемо, както е и прието в т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС. Поради това, акцесорната претенция за лихва се явява доказана, като ответника дължи такава върху определените от съда по-горе обезщетения за причинените неимуществени вреди, считано от 26.06.2019г. до окончателното изплащане на сумите, а претенцията за лихва в периода от 03.06.2019г. до 25.06.2019г. следва да се отхвърли като неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати на ищеца за заплащане на направените по делото разноси в размер на 465,87 лв. , съразмерно уважената част от исковете. Общо сторените разноси са в размер на 3223 лв., от които 10 лв. държавна такса, 400лв. депозит за СПсихЕ, 2813лв. адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, Софийски градски съд , ГО, I – 7 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на **Ц. В. Д. ЕГН *******, със съдебен адрес гр.София, ул.****, следните суми:

- на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл.1 ЗОДОВ сумата **10 000 лв.** - обезщетение за неимуществени вреди, произтичащи от повдигнато и подържано обвинение за престъпление по чл.172а от НК, за което ищецът е оправдан с Присъда от 23.10.2017г., постановена по прилагане НОХД №22278 /2013 г. по описа на СРС,НО, 97 състав, **ведно** със законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от 26.06.2019г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за неимуществени вреди за разликата от присъдения до пълния предявен размер от 75 000 лв., както и претенцията за лихва в периода от 03.06.2019г. до 25.06.2019г., като неоснователни.

- на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, предл.1 ЗОДОВ сумата от **1000лв.** обезщетение за имуществени вреди от заплатени адвокатски възнаграждения за защита по повдигнато и подържано обвинение за престъпление по чл.172а от НК, за което ищецът е оправдан с Присъда от 23.10.2017г., постановена по прилагане НОХД №22278 /2013 г. по описа на СРС,НО, 97 състав, **ведно** със законна лихва върху присъденото обезщетение, считано от 26.06.2019г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска разликата от присъдения до пълния предявен размер от 1100лв., като неоснователен.

- на основание чл.10, ал.3, от ЗОДОВ сумата от **465,87 лв.** разноси по делото пред СГС, съразмерно на уважената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____